

Nummer 9

1. Maj 1910

59. Aargang

Oliver Cowderys Vidnesbyrd om Mormons Bog.

Missionserfaringer. — Farmeren beretter sin Historie. — Oliver Cowderys Svar.
— Han havde ingen Fred.

Ældste Carl M. Nielsen, praktiserende Advokat i Salt Lake City, holdt den 20. Februar et særdeles interessant Foredrag i 24. Ward. Foredraget handlede om Talerens Oplevelser under hans Mission i de østlige Stater, om de nye Vidnesbyrd, han havde samlet angaaende Mormons Bog, og om Oliver Cowdery, et af de 3 Vidner til Bogens Vgthed. Af et Referat i „Deseret News“ hid sætte vi følgende:

„De, som have modtaget Evangeliet ved Daab og Haandspaalægelse for den Hellig Aand, have et Vidnesbyrd angaaende Sandheden af dette Bærk og Vgtheden af Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, der adskiller sig fuldstændigt fra deres, som staa udenfor Kirken; men vi have blandt den opvoxende Ungdom Mænd og Kvinder i vor Midte, som have færre Erfaringer i Livet, og som maasse mangle Guds Aands Vidnesbyrd derom, fordi de ikke som vi have erhvervet det dels ude i Missionsmarken, dels hjemme.

Som et brudt Led i Cowderys Livskjæde have de 11 Aar været, der forløb fra den Tid, da han forlod Kirken, indtil han igjen kom til Council Bluffs i 1849; thi der var fuldstændig stille om hans Navn i al den Tid. Blandt vore Modstandere var der gaaet Rygter om, at Oliver Cowdery havde fornægtet sit Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse. Beedigede Bekræftelser desangaaende vare

blevne fabrikerede og publicerede i forskjellige Blade i de østlige Stater, og det hed sig, at han havde søgt Optagelse i andre Trossamfund, men at disse havde fordret, at han inden sin Optagelse skulde aflægge en fuldstændig Tilstaaelse om sin tidligere Forbindelse med den frygtelige Religion, der kaldtes „Mormonisme“, og om sit Vidnesbyrd i selve Mormons Bog angaaende Bogens Ægthed, hvori han bevidner, at han saa' en Engel fra Himlen osv.

Mine Venner! Jeg tror ikke et Øjeblik, at han nogensinde afslagde en saadan Tilstaaelse. Men da vore Ældster ofte møde disse Historier, vil jeg her i Aften meddele eder Noget, som vil være til fælles Oplysning og have fælles Interesse. Lad os imidlertid begynde med at forudsætte, at han virkelig fornægtede sit Vidnesbyrd angaaende Bogen og Englen. Hvad da? Var han større end Døberen Johannes, om hvem det synes, at han faldt i Tvivl om, hvem Jesus virkelig var, da Prøvelser mødte ham og han stod i Fare for at miste sit Hoved for at tilfredsstille en ugudelig Kvindes Blodtørst? Og jeg spørger: Var Oliver Cowdery større end Peter, som fornægtede sin Frelser baade 2 og 3 Gange, ja som endog bekræftede sin Fornægtelse med en Ed? Læs desangaaende i Matt. 16. Kap. Ikke een af Jesu Disciple bovede at bekynde sig til ham. Antag nu, at det forholder sig, som vore Fjender have forsøgt at give det Udseende af, at Cowdery virkelig overfor Methodistkirken fornægtede sit fornævnte Vidnesbyrd; det var paa en Tid, da en Mormons Liv havde ringere Værd blandt hans Omgivelser end en Hares, der skjuler sig mellem Lyngen. Baade fra det gamle og det nye Testamente lære vi, at naar Guds Mand tages bort fra en Mand, da gribes en saadan Mand ganske naturligt af Frygt for sit Liv, og derved paavirket han let til at benægte det, han før modigt bevidnede at være Sandhed.

I Aaret 1884 rejste jeg omkring i Staten Minnesota som Missionær; hele den østlige Del af Staten var min Arbejdsmark. Jeg vandrede om „uden Pung og Tasse“, og en Nat sov jeg i en Høstak. Den følgende Dag kom jeg ind i en By, uden en Cent i min Lomme, uden en Ven at ty hen til og uden et Sted at tage ind. Jeg kom da forbi en stor Handelsforretning, der har Navnet „Emporium“. Den kaldt mig i Djuene, og paa en for mig uforklarlig Maade droges jeg derhen. Omtrent 25 Rjoretøjer stod udenfor, og de tilhørte Farmere, som vare komne ind fra Landet for at gjøre Forretning. En indre Stemme sagde til mig: „Gaa over til den Mand.“ Gaden var fyldt af Mennesker, og det faldt mig først vanskeligt at bestemme, hvilken blandt de mange der mentes; men pludselig fik jeg Øje paa een, der saa' tre Gange større ud end de øvrige. Manden hvistede nu til mig: „Gaa hen og tal til ham.“ Jeg nølede et Øjeblik med at nærme mig denne for mig helt fremmede Mand, men den samme Stemme hvistede anden og

trede Gang, og jeg adløb den. Han var en velhavende Farmer med et net Kjøretøj, hvori han just satte sig, og forøvrigt en fremragende Mand i Kommunen. Jeg tiltalte ham og spurgte, hvilken Vej han vilde kjøre, og han svarede, at han skulde hjem. „Hvor skal De hen?“ spurgte han mig. „Jeg har intet bestemt Sted, jeg er nemlig fra Utah,“ svarede jeg. „De er da vel ikke en Mormon?“ spurgte han interesseret. „Jo, netop,“ svarede jeg. „Saa Gud velsigne Dem,“ udbrød han, idet han slap Tøjlerne og udtrakke sine Hænder for at hjælpe mig ind i Vognen. „Og,“ fortsatte han, „naar vi komme hjem, vil min Hustru glæde sig, ligesom jeg nu glæder mig, og saa skal jeg forklare Alt. Men De er da vel ikke en Josephit?“ spurgte han heftig. „Nej, jeg er en virkelig levende Mormon fra Utah,“ svarede jeg.

Da Vognen holdt udenfor Hjemmet, raabte han: „Moder, her er en virkelig Mormonældste.“ Jeg var mig bevidst, at jeg ikke saa' videre sin ud efter at have sovet i Høstakken den sidste Nat; men de tog mig venligt ved Haanden og ledte mig ind i Huset. Hungeren pinte mig lidt, men den blev snart tilfredsstillet ved et godt Maaltid, og da det var til Ende, kaldte Forældrene deres Sønner og Døtre sammen, og min nysfundne Ven fortalte os Følgende:

„Unge Mand! Jeg kan forstaa, at De fandt min Opførelse besynderlig, da De først talte til mig, men naar De har hørt min Historie, vil De forstaa Bigtigheden af Deres Besøg hos os. Da jeg var 21 Aar gammel, arbejdede jeg paa min Faders Farm i Michigan. En Sommer, da jeg havde arbejdet meget haardt, besluttede jeg at tage en Fridag og rejste ind til Byen. Ankommen dertil saa' jeg en stor Menneskestare forsamlet udenfor Raadhuset, og flere kom stadig til. Stærkt, som jeg var, fik jeg Lyst til at tilfredsstille min Nysgjerrighed og bandede mig Vej ind til Raadhuset, hvor der holdtes Forhør over en Morder. Statsadvokaten holdt netop Indledningsstale mod den Anklagede. Advokaten var ingen anden end Oliver Cowdery, som i den Tid, da han var udelukket af Kirken, havde fastet sig over Lovstudiet; han praktiserede som Advokat i Staterne Ohio, Wisconsin og var nu bleven valgt til Statsadvokat i Michigan. Efterat Cowdery havde endt sin Tale, blev han paa en heftig og sarkastisk Maade angreben af den Anklagedes Advokat, der blandt andet sagde: „Maa det behage Hs. Højhed, Dommeren og de Herrer Jurymænd at lade mig oplyse, at jeg ser her en vis Oliver Cowdery, som optræder for at modbevise mine Argumenter. Jeg ønsker meget, at han vilde fortælle os Noget om sin Mormon-Bibel, Noget om den Guld-Bibel, som Joe Smith gravede ud fra Højen, Noget om det store Bedrageri, han søgte at faa det amerikanske Folk til at tro paa, medens han selv berigede sig med mangfoldige Tusind Dollars. Her giver denne Herre sig Udseende af at vide saa meget angaaende denne stakkels Fange. Det undrer mig, om han

har forglemt Alt angaaende Joe Smith og sin Forbindelse med ham." Medens han udtalte dette, pegede han foragteligt og udfordrende med sin Finger henimod sin Modpart for at gjøre ham saa ubetydelig som mulig baade i Rettens og Tilskuernes Øjne.

Alle de Tilstedeværende begyndte at gruble over, om de virkelig havde begaaet den store Fejl at vælge en forhadet Mormon til deres Stats Advokat. Selv Dommeren begyndte at se mistænkeligt paa ham, medens Fangen og hans Forsvarer syntes at triumfere over Talens Virkning. De Omstaaende begyndte at spørge: „Men er han da virkelig Mormon?" Alle stode forventningsfulde for at høre, hvad Statsadvokaten vilde svare til et saa knusende Angreb paa hans Fortidsliv og nuværende Karakter.

Endelig rejste Oliver Cowdery sig fuldstændig rolig. Jeg stod kun tre Fod fra ham. Der sporedes ingen Bællens, ingen Frygt og ingen Brede i hans Stemme, da han sagde: „Tillader den ærede Dommer og den ærede Jury, at jeg svarer min Broder-Advokat paa Anklagedes Side. Han har beskyldt mig for at staa i Forhold til Joseph Smith og den gylndne Bibel. Ved sin Beskyldning tvinger han mig til en Smødegaaelse. (Dersom han havde benægtet tidligere, hvorfor skulde han da ikke gjøre det nu?) Men for Gud og Mennesker vover jeg ikke at benægte det Vidnesbyrd, jeg har givet angaaende Mormons Bog, og som findes trykt paa Bogens første Side. Tillad mig, ærede Dommer og Jurymænd! Jeg maa her gjentage, at jeg saa' en Engel og hørte ham tale. Hvordan skulde jeg kunne benægte det? Det skete paa den Tid af Dagen, da Solen stod højt paa Firmamentet — ikke om Natten, medens jeg sov. Jeg saa' det herlige Sendebud fra Himmelen, klædt i stinnende Hvidt og staaende ovenover Jorden, en Herlighed saa stor, at Solens Glæds i Sammenligning dermed er forsvindende; det blev der meddelt os, at dersom vi fornægtede dette Vidnesbyrd, vilde der ingen Tilgivelse blive for os hverken i dette eller i det tilkommende Liv. Hvorledes skulde jeg da kunne benægte det? Det vover jeg ikke, og det vil jeg ikke!"

Min gjæstfri Ven, som fortalte dette, var en fremragende og en rig Mand i Staten; han havde beklædt adskillige Tillidsposter blandt Folket, og dersom J kunde have set hans Ansigt, vilde J ikke tvivle paa hans Hæderlighed. For ydermere at bestyrke denne Anskuelse vil jeg oplyse, at denne Mand Intet kjendte af Mormonismens Historie; men der var Noget i Cowderys Tale, som han bad mig forklare nærmere, og det var, at Englen holdt en Del af Bladerne tilbage, som ikke bleve oversatte. Dette kjende vi, og den Del vil i Herrens bestiktede Tid ogsaa komme frem.

Min Vært fortsatte: „J de mange Aar, der er forløbne, siden jeg hørte Oliver Cowdery tale, har jeg ikke havt Fred, men har stadig følt

Trang til at lære noget nærmere om Deres Folk at kjende. Da jeg hørte ham tale i Retsalen, modtog jeg det Indtryk, at han var mere end en almindelig Mand, og dersom De kan vise os det, som Oliver Cowdery bevidnede var Sandhed, da ere vi rede og glade ved at modtage det." Manden med hele sin Familie annammede senere Mormo- nismen og bor nu i Utah.

Vor himmelske Fader har aldrig overdraget nogen Fuldmagt og Myndighed til sin Tjener, Profeten Joseph Smith, naar denne var alene, men der har altid været Vidner til Stede. Da Johannes Dø- beren kom, var Oliver Cowdery nærværende, og disse to vare ogsaa sammen, da Peter, Jacob og Johannes viste sig for dem. Hos Mat- thæus, Corinthierne og Hebræerne læse vi, at enhver Sag maa stad- fæstes ved to eller tre Vidners Mund. Naar Herren har Noget af Vig- tighed at meddele Verden, findes der altid Vidner, som kunne konstatere det, saa at Herren, hvis Verden forkaster hans Ord, vil være fuldstæn- dig retfærdiggjort, naar han udøver sin Straf over de Ulydige.

I November 1848 kom Oliver Cowdery for et Højraad i Council Bluffs; dette var samlet for specielt at overveje hans Sag og høre hans ydmyge Ansøgning om igjen at faa Udgang til Fællesskab med de Hellige. Ved denne Lejlighed sagde han: „Brødre! I flere Aar har jeg været skilt fra eder; nu ønsker jeg at komme tilbage. Jeg ønsker at træde ydmygt frem og blive Et med eder. Jeg tracter ikke efter nogen Rang; jeg ønsker kun at blive talt iblandt eder. Jeg staar udenfor Kir- ken; jeg er ikke Medlem af den, men jeg ønsker at blive Medlem af den. Jeg ønsker at komme ind ad Døren. Jeg kjender Døren. Jeg er ikke kommen her for at søge nogen fremragende Stilling. Jeg kommer i Ydmyghed og underkaster mig dette Højraads Kjendelse; thi jeg veed for vist, at dets Kjendelse er rigtig og bør adlydes.“

Oliver Cowdery blev ved denne Lejlighed ved enstemmigt Botum paany optaget i Kirken ved Daab; han følte sig lykkelig og glad, og hans største Ønske var, at han maatte faa Lejlighed til at anvende Re- sten af sine Dage til at bringe Verden Kundskab om det, han havde hørt og set; men Herren havde bestemt det anderledes; thi under et Besøg hos Slægtninge i Missouri paadrog han sig en farlig Forkjølelse, og han kom sig aldrig. Da han mærkede, at det lakkede mod Enden, bad han sine Venner, som stode hos ham, om at rejse ham lidt op i Sengen, saa at han endnu for sidste Gang kunde bekræfte det Vidnes- byrd, han havde efterladt i Mormons Bog med sit Navns Underskrift, og han formanede inderlig Familie og Venner til at leve i Overens- stemmelse med de Værdomme, der findes i Mormons Bog, hvorefter han stille og rolig hensov den 3. Marts 1850 i Richmond, Ray County,

Missouri, som et trofast Medlem af Kirken og med en uroffelig Tro paa Sandheden af det store Sidste-Dages Bærf, i hvilket han havde været benaadet med saa megen Meddelagtighed. Med.

Korrespondance.

Logan, Utah, den 14. Marts 1910.

Ældste Oluf J. Andersen!

Min kjære Ven og Broder.

Det er maaske paa høje Tid, at jeg sender dig nogle Linier for at sige hjertelig Tak til Præs. Andrew Jensen og dig for den Venlighed, I vise mig ved at sende mig „Stjernen“. Jeg læser den med stor Interesse og glæder mig inderligt over at se den Fremgang, som Herrens Bærf gjør i gamle Norden, og over den Flid og Nidkjærhed, som vore Missionærer lægge for Dagen i at udbrede vor Kirkes Literatur, afholde Møder og samtale med Folket. Det tjener Alt til at opløse Masserne om Mormonismens Natur og Hensigt, og dette vil igjen formilde den Bitterhed, som saa let vækkes imod dens Sendebud. Jeg omfatter endnu med levende Interesse de skandinaviske Lande, hvor jeg har rejst saa meget og anvendt saa mange Aar af min Ungdom og Manddom i Missionens Tjeneste.

Her hjemme trives Folket vel paa alle Omraader. Gode Hellige stræbe at indfri givne Løfter, betale deres Gjæld, yde deres Tiende og Dfringer, og desforuden forskjønne de deres private Hjem og bygge Skoler og Gudshuse.

Folket i mit Ward — 6. Ward — har netop fuldført et moderne, smukt Forsamlingshus, hvis Opførelse har kostet 17,000 Dollars eller omtrent 63,000 Kr.; det har i Sandhed været et stort Foretagende for Medlemmerne i dette Ward, som for Størstedelen tilhøre den almindelige Klasse, der ikke have nogen Overflod at tage af, naar de yde Noget til Herrens Bærf; men det kommer fra et ærligt og villigt Hjerte.

Med Fuldbendelsen af dette Byggesforetagende afflutter jeg min Virksomhed i den Retning; jeg har en temmelig moden Erfaring paa det Omraade som Følge af de forskjellige betydelige Bygninger for vor Kirke, der opførtes under mit Præsidium i Skandinavien.

Jeg har nu i mere end 25 Aar beklædt Embedet som Biskop i dette det 6. Ward i Logan, og som Løn for lang og tro Tjeneste blev jeg fornødig løst fra den byrdefulde og ansvarfulde Stilling, hvor en yngre Mand kan finde Brug nok for sine Evner og Kræfter. Af „Bibuben“ for 3. Marts har du nok set om den Hædersfest, som min gamle Menighed beredte mig ved min Afgang.

Jeg føler mig nu saa inderlig taknemlig mod min himmelske Fader for al den Naade, han har vist mig, siden jeg 22 Aar gammel annammede Evangeliet ved Daab den 16. Januar 1861 i min Fødeby Trondhjem, og for alt det Arbejde, jeg har været i Stand til at udrette, og de Missioner, jeg har udført. Jeg kan nu tilfreds henleve Resten af mine Dage i Fred og Ro, hygge om min Familie og besøge mine gamle, prøvede Venner. Jeg er 71 Aar gammel, men mit Helbred er Gud være lobet godt, og jeg ser min Livsaftens Sol kaste Tilfredshedens herlige Guld paa min Arbejdsdag; med inderlig Interesse følger jeg Zions Bægt herhjemme og det Arbejde, som mine Brødre udfolde ude i Verden for uegennyttige og med den sande Kærlighed, der kommer fra Gud, at bringe mange andre til den samme Glæde, som vi nu selv eje, og eder, mine Brødre, baade du selv og din værdige Præsident Andrew Jensen, ønsker jeg til Lykke og beder Gud velsigne eder sammen med den lille Skare af tapre Zions sønner, som hde deres Alt for Bærkets Fremgang i gamle Norden.

Din i trosfast Venfkab og Broderskab forbundne
Anthon L. Stanchy.

Sang.

I den solfyldte Dag
Bil vi løfte vort Flag,
Saa det luer i Straalernes Favn;
I en Havbølges Daab
Bil vi friske vort Haab,
Trods hver Smerte, hvert Tab og hvert Savn.

Med en fribaaren Sang
Bil vi løse hver Tvang,
Bil vi højne den Fattiges Tag;
Over Blov, over Bog,
I den mørkeste Krog,
Stal det lysne af Retfærd og Dag.

Gaar det rask, gaar det smaat,
Gennem ondt, gennem godt,
Bil vi bygge vor Fremtid i Tro;
Bil vi kue alt stygt,
Bil vi læge alt sygt,
Bil vi trygge og hygge vort Bo.

Bilh. Gregersen.

Søndag den 1. Maj 1910.

Fra Kirkens Præsidentskab.

Den 28. Marts 1910.

Til alle Embedsmænd og Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Kjære Brødre og Søstre!

Det er med Sorg og Beklagelse, at vi se os foranledigede til at bekendtgjøre Præsident John R. Winders Død, som fandt Sted i hans Hjem, 49 North West Temple Steet, Salt Lake City Kløkken 7,20 Minutter i Aftes.

Præsident Winder, vor Embedsbroder og nære Medtjener i det Første Præsidentskabs Kvorum, var, som det er de fleste bekendt, bleven angrebet af Lungebetændelse for 9 Uger siden; en lille Tid under hans Sygdom nærrede vi det Haab, at han vilde være i Stand til at overvinde Sygdommen, saa at vi igjen kunde blive begunstigede med hans Samarbejde; men Forsynet har villet det anderledes, og det staar kun tilbage for os at bøje os under Herrens Villie og anerkjende hans Haand i denne Sag.

Med Præsident John R. Winders Død ere vi ikke alene blevne berøvede en Ven og Broder, en Medarbejder og Medtjener for Gud, vor himmelske Faders, store Sag, men vi føle ogsaa, at det er et personligt Tab — et Tab, som Ingen udenfor hans nære Familie kan føle og fatte som vi, thi han var i Sandhed en værdig og paalidelig Raadgiver, som var sin høje Kaldelse fuldtud voksen.

Medens vi sørge med Præsident Winders Familie og Venner, glædes vi ogsaa med dem over den fredelige og stille Vortgang og velfortjente Hvile, som nu er bleven vor elskede Broder tildelt, og over den herlige Belønning, som venter ham; vi stilles da i det inderlige Haab om en glædelig Gjenforening i deres Selskab, som vi alle elske, og som ere gaaede hinsides efter et vel udført Arbejde for Herrens Sag.

Vi ønske og bede, at Gud, vor himmelske Fader, vil trøste den berøvede Familie og velsigne sine Hellige overalt paa Jorden.

Eders Brødre og Medtjenere

Joseph Smith.

Antho'n S. Lund.

Præsident John R. Winders Begravelse.

Torsdag den 31te Marts oprandt klar og skøn. Vejret var stille og behageligt, og Foraarsjolen sendte sine milde Straaler over vor smukke Stad. Al Forretning, som stod i Forbindelse med de Sidste-Dages Hellige, var standset under Sørgegudstjenesten, og en højtidsfuld Stemning herskede overalt.

Kl. 9 Torsdag Morgen blev Liget ført fra Hjemmet til Tabernaklet, hvor det blev stillet lige nedenfor Forhøjningen. Den smukke Kiste var fuldstændig skjult af Blomster, og den saa højt elskede Guds Tjener, der havde vundet hele Folkets Kjærlighed, laa her med et Smil, der tilfjendegav Tilfredshed med den Hvile, som det trætte Legeme nu nød. Forhøjningen var i Dagens Anledning draperet med Hvidt, og det samme var Tilfældet med en Del af Orglet. Sangkoret, som Afbøde præfiderede over, var fuldtalligt tilstede. Den mægtige Bygning var fyldt til Trængsel med Afbødes Trossæller og andre sympathiserende Benner. Tabernaklets Døre aabnedes Kl. 9,30, og indtil Kl. 11, da Sørgegudstjenesten begyndte, var der flere Tusinde Mennesker, som passerede forbi Kisten og sagde det sidste Farvel til den Hedengangne i dette Liv. Ved Baaren talte flere af hans livslange Benner og Kirkens ledende Mænd, der Alle omtalte Afbøde som en af Jordens nobleste, fordringsløseste og evnerigeste Mænd. Sørgegudstjenesten, der varede to Timer, var meget højtidelig, og manges Hjertes rørtes ved de forskellige Taleres Ord. Ligfølget var et af de største, som nogensinde er set i Utahs Hovedstad. Det vilde have været endnu større, hvis man havde kunnet skaffe Bogne nok til at besørge de mange af Afbødes Benner, som ønskede at ledsage ham til Graven. Jordfæstelsen fandt Sted paa Byens Kirkegaard, hvor over 2,000 Mennesker vare tilstede for at deltage i den sidste Væresbevisning, der blev vist de jordiske Levninger af Præsident John R. Winder. (Fra „Wifuben“).

Lidt mere om Guvernør Ford.

I „Stjernen“ Nr. 8 meddelte vi i Artiklen „Retfærdigheden slumrer aldrig“, at den sidste af Guvernør Fords Døtre døde i Fattigdom og blev begravet ved godgjørende Medborgeres Hjælp. I „Deseret News“ finde vi følgende yderligere Oplysninger angaaende den ulukkkelige Mand og hans Families triste Skjæbne. „Naar man tager i Betragtning den Del, som Guvernør Ford tog i Tragedien i Carthage, hvor Profeten Joseph og hans Broder Hyrum, Patriarken, bleve dræbte i Modstrid

med ethvert Retfærdighedsprincip og med amerikansk Frihed, er der intet besynderligt i efterfølgende Historie, saa sørgelig den end er:

I Aaret 1874 blev en Dame indbudt til at overvære et Møde i en Methodistkirke i Peoria, Illinois. Hun lagde da Mærke til en meget simpel Kiste, der var stillet foran Talerstolen. Paa hendes Spørgsmaal om, hvem der laa i Kisten, fik hun til Svar, at det var Gr-Guvernør Fords Hustru, og at hun blev begravet paa det Offentliges Bekostning. Ford, som var til Stede, var bleg og mager og saa' forladt og miserabel ud.

To Uger senere stod en lignende tarvelig Kiste paa det samme Sted. Denne Gang var det Ford selv, som laa i den, og ogsaa han maatte stedes til Hvile under samme Forhold som hans Hustru — som et Fattiglem.

Fords Børn bleve adopterede af forskjellige Borgere. En af hans Sønner blev greben og arresteret for at have stjaalet Kreaturer nær Caldwell County; han var uskyldig, men inden han fik Lejlighed til at forsvare sig og bevise sin Uskyldighed, blev han hængt i et Træ af en ophidsset Pøbelhob.

I alt dette se vi kun, at Historien gjentager sig selv. Ypperstepræsten Caiphas blev affat fra sit Embede 2 Aar efter, at han havde raadet til Frelserens Død. „Det er bedre, at eet Menneske dør, for at det hele Folk ikke skal ødelægges.“ Herodes døde vanæret og som en Landflygtig. Pilatus døde banlyst og som en Selvmorder. Ypperstepræsten Annas, som ogsaa var medvirkende ved Jesu Domsældelse, faldt saa dybt fra sin høje Værdighed, at en rasende Pøbelhob ødelagde hans Palads og jævnedes det med Jorden; hans Søn slæbtes gennem Gaderne og blev pidsket, indtil han segnede om og døde.

Lad os heller ikke forglemme den frygtelige Nero, der ikke alene havde sin Moders, Broders, Hustrus og mange romerske, ædle Mænds Blod paa sine Hænder, men hvis Grusomhed mod de Kristne endnu staar som et Skræmmebillede i Historien. Men hvor skrækkeligt blev ikke hans Endeligt? Da selve Prætorianerne forsogede ham, søgte han Døden ved egen Haand, men da han var for feig til selv at støde Stiletten i sit Hjerte, bad og bønfuldt han sin frigivne Træl Phaton om at hjælpe sig ud af Verden, og medens Livet ebbede ud, udstødte han disse tomme, intetsigende Ord: „Hvilken Kunstner gaar der dog tabt med mig!“

Konferencen i Aalborg.

Det første Møde afholdtes Lørdag Aften den 9. April Kl. 8 i Konferencens Kapel, Baldemarsgade 2.

Foruden de i Konferencen arbejdende Uldster og Konferencens Præsident James A. Johnson var Missionspræsident Andrew Jensen fra Kjøbenhavn tilstede samt som Besøgende: Præs. Niels J. Larsen fra Aarhus, Uldste M. Simonsen fra Kjøbenhavn og Carl Rjær fra Bergen. Vi beklage meget, at Uldste Edward W. Jensen var ude af Stand til at møde paa Grund af Sygdom. Lungefeber har i 3 Uger tvunget ham til at holde Sengen.

Præs. Johnson kaldte Mødet til Orden, og Salmen: „Saa fikker en Grundvold“ blev assungen. Bøn af Uldste James C. Sørensen, hvorefter Salmen: „Hilser nu Zions den herlige Morgen“.

Forstanderne aflagde derefter Rapport angaaende Tilstanden i de resp. Grene som følger: James C. Hansen for Skive Distrikt, Christian Andersen for Hobro Distrikt, James Olsen for Brønderålev Gren, J. C. Peters for Hjørring Gren, James C. Sørensen for Frederikshavns Gren og Præs. James A. Johnson for Aalborgs Gren. Af disse Rapporter fremgik det, at Uldsterne havde stræbt at udføre deres Pligter, og Resultaterne af deres Virksomhed vare særdeles tilfredsstillende. Uldste M. Simonsen fra Kjøbenhavn gjorde nogle Bemærkninger og omtalte, hvorledes Uldsterne udføre deres Arbejde i denne Konferenc. Wm. D. Norman benyttede dernæst en Del af Tiden til at meddele nogle af sine Missionserfaringer og udtrykte den Glæde, han havde nydt ved at medvirke til Fremme af Herrens Værk baade i Norge og Danmark.

Uldste Carl Rjær, som nylig var ankommen fra Haugefund, Norge, hvor han for en Tid siden var bleven arresteret og straffet med 4 Dages „Bånd og Brød,“ fordi han havde døbt to Personer, som ikke vare udmeldte af Folketirken, fortalte paa en meget interessant Maade om denne Tildragelse, der netop gav ham Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd for baade Præst og Politi samt til at give dem vore Bøger og Skrifter, og deres Hjertter formilbedes mod ham, saa at han blev behandlet med Venlighed og Høflighed.

Præs. Andrew Jensen benyttede det øvrige af Tiden. Han udtalte sin Tilfredshed med de gode Rapporter, som vare blevne aflagte, og med den synlige Fremgang, som havde fundet Sted i den skandinaviske Mission. 30 Individer vare blevne tillagte Kirken ved Daab i Januar, 33 i Februar og mere end 40 i Marts. Han omtalte dernæst de Forsølgelser og Besværligheder, som Uldsterne vare udsatte for i Kirkens første Tid i disse Lande; de vare som oftest af samme Slags som dem, Broder Rjær havde gennemgaaet, men de havde den modsatte Virkning af den tilsigtede; i Stedet for at standse Værkets Fremgang gave de det mere Liv og Fart, fordi Opmærksomheden blev vakt hos sandhedsøgende og frisindede Mennesker, og dette førte som oftest til, at disse sluttede sig til den nye og upopulære Være.

Mødet sluttede derefter med Salmen: „Zions Søner, rustet eder“ og Takfigelse af Ældste Niels Petersen.

Søndag Morgen Kl. 10 afholdtes Søndagsstolernes Konference. Begunstiget af det dejligste Foraarsvejr mødte der mange Hellige og Benner, endog fra de omliggende Grene. Mødet aabnedes med Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen“, Bøn af Ældste James Jensen. Derefter aflagdes Rapporter fra de forskellige Søndagsstoler som følger: James Olsen fra Brønderslev, Don D. Hansen fra Hjørring, James C. Sørensen fra Frederikshavn, Christian Andersen fra Hobro og Lorenzo Petersen fra Aalborg. Et udmærket Program blev udført af sidstnævnte Skole, der gjorde baade Lærere og Elever stor Ære. Flere Ældster fik dernæst Lejlighed til at tale, og til Slutning talede Præs. Andrew Jensen rosende og opmuntrende til Skolen; han formanede Børnene til Lydighed mod Forældre og Foresatte og fremholdt de Betsignelser, som følge dermed. Det vellykkede og interessante Møde sluttede med Sangen: „Fader vor i Himmelen“. Takfigelse af Sofus Christensen fra Hobro.

I Middagstiden bleve Henry C. Thomsen og Hustru Ane Tomine Thomsen fra Hjørring indlemmede ved Daab, der blev forrettet af Ældste J. C. Peters.

Om Eftermiddagen Kl. 2 aabnedes Mødet med Salmen: „Om Guds Stad man taler herligt“. Bøn af Ældste John M. Jensen.

De to Nydøbte modtog derefter Haandspaalæggelse, hvorpaa Ældsterne, som ikke havde talt den foregaaende Aften, fik Lejlighed til i Korthed at udtale deres Følelser. Følgende Brødre talte: Hyrum Petersen, Don D. Hansen, Christian Frederiksen, Victor Mouritsen, A. Warren Munk, Niels Petersen, Lars Fredericksen, John M. Jensen, Lorenzo Jensen, Craftus Larsen, Chas. H. Sørensen, James P. Christensen og James Jensen. Alle udtalte deres Glæde over det Arbejde, de havde udført, og erklærede, at de med Glæde vilde vedblive at yde Alt for Bærkets Fremme, saa længe de opholde sig i disse Lande.

Til Afvejling sang Søster Christiania Frisrup Salmen: „Min hjemme i Dalen jeg savnes“, akkompagneret af Koret.

Præs. Andrew Jensen benyttede det øvrige af Tiden paa en lærerig og underholdende Maade. Han dvælede især ved Kristi Kirkes Oprettelse i de første Dage og omtalte Præstedømmets Udryddelse af Jorden og Tilhængernes Apostasi. Derefter dvælede han ved Kristi Kirkes Gjenoprettelse i vor Tid ved Profeten Joseph Smith, og hvorledes dette mægtige Vidne for Guds Sag maatte befegle sit Vidnesbyrd med sit Blod. Han sluttede med at sammenligne vor Missionsvirksomhed her i Verden med andre religiøse Partiers og nævnedes, at denne Kirkes Missionærer gaa som Frivillige ud paa Mission fra 2 til 5 Aar uden

anden Godtgjørelse end den Fred og Tilfredshed, som Overbevisningen om, at de opfyldte deres Pligt, yder dem.

Mødet sluttedes med Salmen: „Vaagn, min Sanger, af din Slummer“. Takfigelse af Christian Fredericksen.

Aften Kl. 7. Det smukke, rummelige Kapel var fyldt af interesserede Tilhørere. Salmen: „Du tomme Sjæl, som gaar“ blev sunget, derefter Bøn af James Jensen.

Konferencens Præsident, James A. Johnson, aflagde en meget interessant Rapport over Konferencen for de sidste 6 Maanedes og udtalte sin særdeles Tilfredshed med det udførte Arbejde. Han oplæste derpaa følgende Statistik: 4 Grene, 2 Distrikter, 22 Uldster. Af disse have 10 virket i Aalborg i Vintermaanederne med et godt Resultat. 82,228 Bøger og Smaastrifter ombelte, 44,879 Fremmedes Hjem besøgte, 4,877 Evangelie-Samtaler, 665 Møder afholdte, 30 Individer døbte, 2 ordinerede, 12 Børn velsignede. Præs. Niels J. Varsen fra Aarhus og Uldste Carl Rjær talte derefter om Trøstet og Gjengivelsen af Evangeliet samt Tro forenet med Gjerninger.

Derpaa bleve Kirkens Autoriteter foreslaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Det første Præsidentskab med de øvrige Generalautoriteter, saaledes som de bleve vedtagne i sidst afholdte Generalkonference i Salt Lake City, Andrew Jensen som Præsident over den skandinaviske Mission med Oluf J. Andersen som Redaktionssekretær og Translatør for Scandinaviens Stjerne og Joseph R. Nicholes som Missionssekretær.

Præs. James A. Johnson løstes fra at præsidere over Aalborgs Konferencen med Tilladelse til at rejse hjem, og Uldste James Jensen foresloges til midlertidig at overtage hans Plads som Præs. over Konferencen og Forstander for Aalborgs Gren med Uldstjerne Chas. H. Sørensen, Lorenzo Jensen, Victor Mouritsen, Peter A. C. Petersen og A. Warren Munk som Medarbejdere.

Brønderslev Gren: Edward W. Jensen som Forstander med Lars Fredericksen som Medarbejder.

Hjørring Gren: James Olsen som Forstander med Craustus Varsen som Medarbejder.

Frederikshavn Gren: Hyrum Petersen som Forstander med Christian Fredericksen som Medarbejder.

Skive Distrikt: Lorenzo Petersen og James C. Sørensen som Missionærer.

Hobro Distrikt: Christian Andersen og Don D. Hansen som Missionærer.

Thisted Distrikt: J. C. Peters og James B. Christensen som Missionærer.

Præs. Andrew Jensen benyttede det øvrige af Tiden til paa en

logist Maade at klargjøre Evangeliets første Principper og beviste, at dersom alle Samfund havde den samme Tro, vilde der kun existere et eneste Kirkesamfund i den hele Verden.

Mødet sluttedes med Salmen: „O min Fader, du, som troner“. Taksigelse af Wm. D. Norman.

Mandag Formiddag afholdtes et 2½ Timers Præstedømmesmøde, hvor hver enkelt Missionær aflagde en statistisk Rapport om sin Virksomhed de sidste 6 Maanedes samt udtalte sine personlige Følelser og Fremtidsudsigter. Alle vare de villige og rede til at give det Bedste, de ejede af Tid, Midler og Evner, til Værkets Forfremmelse.

Efterat Præs. Andrew Jensen havde givet Eldsterne mange faderlige Raad og Opmuntringer i deres Gjærnings Udøvelse, sluttedes dette aandrige og interessante Møde for at fortsættes om Eftermiddagen. I dette Møde fortsattes med General-Instrukser, navnlig lagdes der stor Vægt paa et exemplarisk Liv og en passende, uanstødelig Optræden som i Tale og Klædedragt, og Vigtigheden af for enhver Missionær at gjøre sig fuldt bekendt med baade Sprog og Sæder i de Distrikter, hvor Arbejdet udføres.

Om Aftenen afholdtes Sakramentsmøde, der aabnedes med Sang, Bøn af Eldste J. C. Peters. Eldste Niels Petersen forklarede Sakramentets Betydning og vort indbyrdes Forhold til hverandre og til vor Gud, dersom vi skulde kunne nyde det værdigt. Sakramentet administreredes af Eldsterne Christian Andersen og John M. Jensen.

Efter at Bestyrelsesmedlemmerne af de kvindelige Hjælpeforeninger, Søndagskoler og Ungdomsforeningen i Aalborgs Gren vare blevne enstemmig godkjendte, talte Eldste Lorenzo Petersen om Tiendeloven, Wm. D. Norman om Lydighed mod Gud og hans Præstedømme og Niels J. Larsen angaaende de Betsignelser, vi kunne forvente, om vi følge den trange Sti. Præs. Andrew Jensen gjorde nogle passende Slutningsbemærkninger angaaende Kjærlighed mellem Forældre og Børn og om Fred og Hygge i Hjemmet. Mødet sluttedes med Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte“. Taksigelse af Hyrum Hansen.

Tirsdag Aften afholdtes Ungdomsforeningernes Konference. Broder Valdemar Gjerlak aflagde en meget god Rapport angaaende Foreningens Tilstand i Aalborg. Derefter udførtes et udmærket Program. Eldste Carl Rjær talte derpaa om den Nytte og Betsignelse, som baade han selv og mange tusinde andre havde nydt fra Ungdomsforeningernes Virksomhed. Præs. Andrew Jensen talte om samme Emne, og han sluttede sine Bemærkninger med at henvise til de Uoverensstemmelser, som findes i de forskjellige Bibeloversættelser, hvilke ofte ere misledende og forstyrrende for den rette Forstaaelse af enkelte af de Lærdomsprincipper, der ere fornødne til Salighed, hvorimod Mormonsbog er oversat med Guds Gave og Kraft og derfor at stole paa. Dog have vi stor Aarsag til at

være tilfredse for, at Bibelen er kommen ned til vor Tid saa ren, som den er, efter at være gaaet gennem saa mange Hænder, som den har.

Onsdag Aften afholdt Sangkoret en meget vellykket Koncert og Afstedsfest til Ære for de hjemvendende Missionærer, og en smuk Præsent blev givet hver af dem som Tegn paa den Agtelse og Kjærlighed, de havde vundet sig i de Helliges Hjerter. Forfriskninger ombeltes senere, og en behagelig Tid tilbragtes som en smuk Slutning paa en aandrig og velsignet Konferenc i Aalborg. Hellige som Missionærer fiktes med fornøiede Resolutioner om at ville bruge alle deres Evner i Bærkets Forfremmelse i de kommende 6 Maanedes.

James Jensen,
Konferencesekretær.

Moderhjerfets Bekymringer.

En af de bitreste Ting, vi Mødre lære, naar vi blive gamle, er, at vi kun saa lidt kunne hjælpe vore Børn til et saadant Liv, som vi selv vide er det bedste. Det synes, som om vi ikke kunne tage en eneste Sten bort fra deres Vej, hvor villige end vore gamle Hænder ere dertil. Med lidende Hjerter se vi dem begaa saadanne Fejltrin, som vi kunde frelse dem fra, hvis de kun vilde lytte til os; vi se dem opleve den ene ubehagelige Erfaring efter den anden og støde sig paa de samme Stene paa Vejen, som vi selv saarede os paa for mange Aar siden. De gjentage alle de Fejlgreb, som i alle Tidsaldrer ere blevne begaaede i denne Verden, medens vi, de Gamle, ikke engang kunne saa meget som raabe: „Tag eder ivare!“ Vore Sønner gjentage deres Fædres Daarskaber; vore Døtre gjentage deres Mødres Fejlgreb. Det er meget haardt for os at sidde stille og se paa, at Børnene gjøre de samme Ting, som vi ogsaa selv en Gang gjorde, men som vi siden med Smerte maatte indrømme vare fejlagtige og skadelige. Vi Mødre føle, at vi saa let kunne udpege den rette, aabne Vej for dem, hvis de kun ville høre og lyde os; men vore Raad og Formaning til dem synes fuldstændig spildte. Vi maa selv blive Vidne til vore egne Børns Udfejler og Synd, indtil de, ligesom vi selv, finde Vejen hjem, saarede og udslidte. I al den Tid kunne vi ikke hjælpe, men maa nøjes med at sige til os selv: „Alt dette var unødigt.“ Disse Tanker og Følelser ere for os gamle Mødre hjerteknugende Reflektioner, naar Livets Aftenfol kysker vor blege Pande.

(Harpers Bazaar).

Samler Solskin.

Samler Solskin, skjøndt det flimrer gennem Mismods dunkle Sky,
Sjælen træt og sorgbetyngt bringer det til Liv paany.
Grib det hurtigt, thi dets Straaler fare hastig os forbi,
De os spaa om bedre Tider, sætte os fra Sorger fri.

Samler Solskin, Livets Storme vare ikke evigt ved,
Sidde stille, nedtrykt, gruble staber ingen Sjælefred.
Giv ej op, tab ej Modet; lad ej Modgang slaa dig ned,
Se, en Solskinsstraale kommer, bringer himmelsk Salighed.

Samler Solskin, frygter ikke for de mørke Bølger der;
Livets Hav med skumle Bøer vi maa ride hver især.
Frejdig fremad! ikke tøve, læg de stride Strømme bag;
Paa den anden Side venter dig en evig Solskinsdag.

(Fra Engelsk ved Hans Mikkelson.)

Altid frejdig, naar du gaar
Beje, Gud tør kjende,
Selv om du til Maalet naa'r
Først ved Verdens Ende.

Aldrig ræd for Mørkets Magt,
Stjernerne vil lyse!
Med et Fadervor i Bagt
Skal du aldrig ghyse.

Kjæmp for alt, hvad du har kjært,
Dø, om saa det gjælder!
Da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller.

Indhold:

Oliver Comberys Bidnesbyrd om	Præsident John N. Winders Be-
Mormons Bog 129	gravelse 137
Korrespondance 134	Lidt mere om Gubernør Ford . . . 137
Sang 135	Foraarskonferencen i Aalborg . . . 138
Redaktionelt:	Moderhjertets Bekymringer 143
Fra Kirkens Præsidentskab 136	Samler Solskin 144